

Maria Orban

Oameni mari

Ediția a II-a revizuită

NEMIRA

1.

Sunt în cadă. E duminică seara. Din boxele pe care Seba le-a pus prin toată casa răsună Moby. Calm și trist, așa cum îmi place mie: *In my dreams I'm dying all the time...*

Stau, pur și simplu. N-am chef nici să mă spăl, nici să ies. Apa e călâie și miroase a magnolie din China și a ulei de susan. Așa scrie pe etichetă. Ridic pe rând un picior, apoi pe celălalt, o mână, apoi pe cealaltă, într-un fel de coregrafie ciudată, care să alunge oboseala. Tace și Moby și ar fi o liniște perfectă dacă nu l-aș auzi pe Seba mișcându-se de colo-colo pe hol. Mă enervează, dar mă aud strigând altceva: *Ne-apucăm și noi să facem ordine? De mâine?! De parcă numai ordinea lipsește în casa asta.*

Zgomotul încetează și, după câteva secunde, Seba intră în baie, lasă capacul pe WC și se așază. Rămâne așa, în tăcere, privindu-mă, iar eu simt că mi se strânge pielea și îmi vine să

trag de ea ca de o haină rămasă mică. Cuvintele cad greu și, odată cu ele, și spațiul se strânge în jurul meu: *Eu nu mai pot. Până aici am putut. Nu mai pot.*

După aceea, se ridică și iese, cu aerul lui ușor nefericit, ușor absent de care m-am îndrăgostit odată, nu chiar atât de demult.

Apa e deja rece și puțin tulbure. Se aude Moby din nou, dar mie îmi vine să urlu: *Stooooop!*

Revăd scena asta în fiecare zi. În fiecare dimineață, mai precis. Înainte de prima țigară, stau cu ochii închiși și fac un fel de reconstituire. Îmblânzesc realitatea.

Ce am mai vorbit în noaptea aia mi-e destul de neclar. Știu doar că-mi sunau în cap cuvintele lui și verbul *a putea* conjugat la tot felul de timpuri, *eu nu mai pot, până aici am putut, nu voi putea* și mă minunam că a fost nevoie doar de câteva fracțiuni de secundă pentru ca viața să mi se schimbe total. Câteva zile mai târziu, am vrut să văd cât durează *Porcelain*, melodia care se auzea înainte de replicile noastre.

3 minute și 15 secunde. Astea au fost ultimele mele momente de naivitate perfectă.

Abia după o săptămână, Seba a recunoscut totuși că era posibil să se fi îndrăgostit de altcineva, și asta m-a făcut să mă simt mult mai bine. Nu pentru că eram eu *sălbatică, nevrotică și deprimată* ne despărțeam noi. *Ciudată*. Nu. Și toate epitetele astea care veneau șuvoi pentru că le tot repeta nu mă mai afectau, pentru că Seba nu mai era Seba, era un străin, vrăjit de altcineva. Iar eu puteam să termin cu toată tristețea din ultimul an și să încep de la zero.

E devreme, abia ora 6:00. Nicio rază nu pătrunde prin drapelele groase, cred că soarele nici nu a răsărit încă, e amestecul ăla indecis de lumină și de întuneric, iar eu am aceeași senzație de lehamite, îmi vine să rămân sub plapumă, să mă pitesc bine de tot. Atât doar că nu sunt în casa mea, aici nu e locul meu, nu pot să hibernez sub nicio formă atât cât aş vrea.

Cineva trage apa la baie, după câteva secunde se aude și ușa de la dormitor, Bruno ridică ușor capul și, când vede că sunt cu ochii larg deschiși, sare direct lângă mine, în pat. Stăm așa, într-un fel de îmbrățișare, și îmi place să aud cum inima lui bate repede-repede. Pe urmă oftează, habar nu aveam până la el că și câinii fac asta, cine știe ce o fi și în mintea lui...

Demult, când eram mică, îmi plăcea la nebunie să stau în pat și să o ascult pe maică-mea pregătind micul dejun. Era fain să ghicesc zgomotele mici pe care le făcea prin bucătărie: hârșăitul scaunului, sfârșăitul chibritului cu care aprindea focul și punea apa la fiert pentru cafea și ceai, scârțăitul ușii de la cămară, unde țineam pâinea. În scurt timp venea și tata, își aprindea o țigară, tușea de câteva ori, poate chiar înjura, ea îl certa, după care mă striga și pe mine să vin la masă.

E liniște, Carmen și Vlad probabil mai dorm, se aude doar hârșăitul unui mixer, Anda de la 1 le pregătește gemenilor ceva de mâncare. Abia pe la 6 jumate vine mașina să ia gunoiul, o să coboare țoc, țoc și Miha de la doi, ușa de la intrare va fi trântită de câteva ori și muzica lui Emil de la parter va umple holul bătrânicios al blocului cu două etaje și acoperiș ascuțit, de țigle.

Nu mai am stare, mă duc să alerg, îmi spun, mă ridic și fac câteva exerciții de încălzire. Merg repede la baie, mă spăl pe

dinți, pe față, intru iar în dormitor să iau treningul și, chiar când trec pe lângă bucătărie, aud: *Heeei, pot să vin și eu cu tine?*

Nuuuu. Nuuuu. Cine naiba m-a pus să-i promit lui Vlad că într-o zi am putea să alergăm împreună?

Îl analizez rapid și îmi dau seama repede că nici nu prea am ce să-i reproșez. Pare să fie echipat ca la carte, are toate produsele pe care le-am căutat și eu, în variantă feminină: tricou de alergare Asics, șort de alergare Kalenji, încălțăminte de alergare Salomon. Pfuuuuu, pe-astea a dat o groază de bani!

– Am citit că papucii sunt foarte importanți, spune încet când vede că nu mai ridic privirea de jos.

– Sunt.

Are și o centură tot Kalenji, cu suport pentru bidonul de apă. Când am vorbit mai demult că ar vrea și el să vină într-o dimineață la alergat, nu am crezut că vorbește chiar atât de serios. Problema e că nu prea mă pricep să alerg cu cineva, nu știu cum să-mi adaptez ritmul la celălalt, așa încât să nu am senzația aia tâmpită că am renunțat cu totul la al meu. Mă mai uit o dată spre el și, pentru că îl văd zâmbind, zic OK și ieșim împreună pe ușă. După câteva minute de mers în tăcere, îl aud:

– Am o aplicație care-mi spune cât alerg, cu ce viteză și câte calorii consum. Samsung Health. Tu ce folosești?

Exact de discuții de-astea tehnice n-am nevoie. Noroc că nu așteaptă vreun răspuns. Îl privesc cu coada ochiului cum se agită să se țină după mine și să-mi explice planul lui de a alerga la un maraton. Hopa, stai!

– Maraton? Ai zis că nu ai mai alergat până acum. Nu vrei să-ncepi cu ceva mai ușor?

– Păi... cum zici tu.

Îmi vine să râd. Vlad ăsta nu pare deloc genul de tip cu care umblă Carmen, nu știu unde l-a găsit. Puțin nesigur, puțin naiv, zâmbăreț, e mai degrabă din liga mea. Uite că reușește să se și împiedice – fără să cadă, totuși. E bine. Mă opresc și îi spun pe un ton categoric, ca să fie clar că l-am avertizat:

– Eu nu mă pricep. Alerg așa, haotic. N-am nicio aplicație pe telefon, nimic. Nu mă interesează. Știi că merg pe jos până la lac, îmi fac turele și mă întorc. Asta e tot.

– Bine, spune puțin descumpănit. E bine și așa.

– OK.

Cele câteva minute care au rămas până la lac le parcurgem în liniște totală. Îl simt că e puțin stresat, ce-i drept, și eu sunt, tot nu m-am lămurit cum să fac, să impun un ritm sau nu, să vorbesc puțin sau nu, să...

– O știi de mult pe Carmen?

– Da. Din liceu. De ce?

– Așa. Sunteți foarte diferite.

Părem foarte diferite. În esență, semănăm, aș putea să-i spun, avem aceleași frici, venim din familii cu tați alcoolici și mame acaparatoare, dar tac, cum ar fi să trănțești adevăruri dintr-astea la prima conversație? E nevoie de timp și de atmosferă să faci destăinuirii, nu așa, hodoronc-tronc. Tac și îl las să creadă ce vrea, e doar un străin, în curând mă mut, iar el cine știe cât mai rezistă pe lângă Carmen. Mai trănțește una:

– Și eu am divorțat. Acum trei ani. Să știi că în timp o să fie mai bine.

Mă uit la el într-un fel care ar trebui să oprească șirul confesiunilor. Se pare că nu funcționează, pentru că mai zice câte ceva despre fosta lui soție, pe care a înșelat-o de prost ce a fost, și cum nu a putut aia să-l ierte. Cum s-au mai chinuit câteva luni și l-a înșelat și ea... Ce chestie, părea așa, inofensiv, și uite că el a dat-o de gard primul, mă gândesc, apoi mai zice și că cel mai greu i-a fost în ultimul an, pentru că a avut insomnii.

Acum tace. Mă uit pe furiș spre el și îl văd cum își mușcă buza de jos, așa face și Seba când e agitat, probabil că milioane de alți oameni au același tic, și brusc mi se face dor de el, și simt cum mă înțepă ochii și îmi vine să plâng. Mă scutur puțin, de parcă mi-ar fi frig dintr-odată, de fapt, chiar îmi e, nu e doar în mintea mea frigul ăsta, și îmi aprind o țigară. Așa mi se întâmplă uneori: stau undeva, ascult sau vorbesc cu cineva și simt că, dacă nu fumez, o iau razna. De-a binelea. Simt că îmi explodează creierul. Și tremurul corpului, bătăile rapide ale inimii, privirea agitată care caută pachetul, bricheta, vocea uscată, aspră, toate se potolesc când trag primul fum.

Îl aud spunând cu teamă:

- Păi, ce faci? Fumezi? Acum?

- Da. Mă relaxează.

- Și mai poți să alergi?

- Da, bine-mersi. Zece ture.

Iar e șocat, îmi dau seama după privirea lui – sau o fi prea puțin pentru el, dracu' știe!

- De ce zece?

- Pentru că nu apuc să mă satur și nu mi-e greu să vin și mâine.

Stăm așa, în liniște, eu îmi savurez țigara, el tace, apoi alergăm. La început, pare simplu, felul în care respir, felul în care tălpile se ridică și revin ușor pe pământ, mintea care se eliberează și nu mai merge alandala, toate par așa, într-o armonie totală. Filmul se rupe la tura a patra, când mă întreb la ce bun și cu alergatul ăsta, e întrebarea care se ține scai de mine, orice aş face, chiar și atunci când am senzația că sunt bine, la locul meu. E ca un fel de prag. De obicei, trec dincolo de el și lucrurile se așază. Dar nu mă bazez că asta se va întâmpla la nesfârșit.

De la tura a șaptea, alerg deja mecanic, doar că acum îl simt pe Vlad găfâind în spatele meu și zgomotul ăsta mă deranjează. Nu înțeleg de ce se tot străduiește să se țină după mine. Măresc ritmul și el accelerează. Când mă ajunge, îl privesc și mă și sperii de cât e de roșu. Fir-ar! Am mai avea o tură și ceva, dar mi-e milă de el sau e un soi de duioșie, ceva, oricum, un sentiment enervant, așa că mă trezesc spunând:

– Am obosit.

Respiră ușurat – sau poate doar mi se pare. Înaintăm tăcuți, unul lângă celălalt, până la linia de sosire.

Acasă, Carmen ne privește uimită. Așa, după duș, curați și veseli, ai zice că ieșirea a fost un succes.

– Sportivii mei! Data viitoare poate îl scoateți și pe Bruno.

– Glumești. Una e să alergi, alta e să plimbi câinele, îi zic în timp ce încerc să îmi usuc părul cu un prosop.

Când văd că nu mai e cafea în cutie, mă panichez. Nu-i bine, nu-i bine, murmur în gând, de ce dracu' sunt toate altfel în dimineața asta?

– Hei, uite aici. Ți-am făcut eu la ibric. Așa îți place, nu?

Și eu, și Carmen căscăm ochii mari.

– Oaaaaa, mersi!

Ce fain e să fie cineva atent la tine, uitasem senzația, până la urmă, dimineața asta nu e chiar așa împovărătoare cum am crezut. Nici nu știu ce să mai zic. Vlad o sărută pe Carmen și îmi face și mie cu mâna.

– O zi fainăăă! mă aud strigând.

Ușa se închide și pe Carmen o pufnește răsul.

– Ca să vezi, l-ai cucerit pe Vlăduț!

Dau din cap la mișto, și o aud iar, în timp ce își ia haina din cuier:

– Totuși nu te obișnuiești cu el, că nu se știe cât mai vine pe-aici.

– Păcat. E mult peste tipii cu care umbli tu de regulă. Și arată și bine.

– Nu e genul meu.

– Adică nu are 50 de ani și nu e însurat?

– Dan are 45.

Rădem amândouă și, când o văd că se așază pe bancheta din hol, îmi dau seama că urmează o discuție scurtă și serioasă. Are fața aia cu un aer sever, nicio urmă de zâmbet, m-ar și speria dacă n-aș fi deja copleșită de fricile mele.

– Te-ai mai gândit? Vii cu mine?

Mă uit la ea și ridic din umeri.

– Băi, dar ești culmea. Trei zile în Praga îți strică? Zi și tu!

– Nu prea am nici bani.

– Nu e nevoie de bani, doar așa, de mâncare și băutură. E un infotrip asigurat de ei și mi-au zis că am voie să aduc pe cine vreau. Deci?

Tac. Nu am chef de nicio Praga, abia mă mișc în orașul ăsta mic, i-am mai spus de câteva ori, dar ea e încăpățânată, iar eu sunt toantă, că nu știu să refuz politicos. Acum vreo zece ani, aș fi vrut din toată inima să hoinăresc prin metropole. Cred că și un aeroport mi-ar fi fost de ajuns, acolo am avut întotdeauna senzația că mă pierd cel mai bine, că în toată mulțimea aia sunt mică și ne semnificativă cu toate problemele mele, dar fac totuși parte dintr-un întreg.

– Ai vorbit cu avocatul?

Tresar și Bruno, care e lipit de mine, se ridică speriat

– Nu. Ți-am zis că nu e nevoie de niciun avocat. Nu vreau decât să mă întâlnesc azi cu Seba. Atât.

Ignor privirea dezaprobatoare, pun mâna pe telefon și caut rapid în agendă: Sandu, Savin, Seba. Literale îmi joacă în fața ochilor, apăs receptorul verde și aștept, și aștept, iar Carmen deja bâțâie din picior.

– Nici să răspundă la telefon nu are curaj, și tu mai crezi c-o să rămâneți prieteni, c-o să faceți schimb de bârfe la o cafea, adaugă pufnind disprețuitor, își ia geanta, cheile și iese pe ușă.

Mă uit la Bruno, care lenevește sub masă, și mă gândesc că l-aș lua cu mine atunci când mă voi muta. Adică în curând. Sper.

– Ce zici? Vii? îl întreb mângâindu-l și el scoate iar un fel de oftat.

Mai apăs o dată receptorul verde și aștept, inima bate mai tare, și mai tare, dar nimeni nu e dincolo, vocea gravă și egală a lui Seba nu se aude de nicăieri.

Trebuie să vorbim scriu și apăs send.

Poate că acum e o situație complicată, dar știu sigur că o să trecem peste.

E o dimineață frumoasă, beau cafea, fumez, stau tolănită în fotoliul Ikea și nu mă grăbesc nicăieri. Ar trebui să mă simt bine. Măine semnez actele de divorț. Ar trebui să mă simt bine, dar e atâta liniște în jur, de mă furnică pielea capului și îmi vine să mă scarpin, și să mă scarpin, până la sânge. Mă ridic deodată.

Când eram mică, aveam senzația că nimic rău nu se poate întâmpla dacă dau drumul la radio. Credeam că oamenii ăia de-acolo, din cutie, nu au cum să vorbească despre tot felul de chestii decât dacă totul e în ordine. Altfel, mi-ar transmite un mesaj, mă gândeam. Ar da un semn, ceva. Ar spune *Rucsandra, tatăl tău e în pericol* sau *Tatăl tău nu mai vine acasă* sau...

În fiecare seară, îl așteptam cu urechile ciulite și ascultam de-a valma teatru radiofonic, știri, romane. Maică-mea se învârtea pe lângă mine, bombănind, dar mie nu-mi era teamă. După ce auzeam cheia răsucindu-se în broască mă ridicam fericită, fugeam în dormitor și adormeam imediat.

Carmen nu are radio. Și nici muzică nu se aude aproape niciodată. De fapt, mint. Are un CD pentru exercițiile yoga și atunci susură niște ape și bate un vânt, care pe mine mă întristează de mor. În schimb, are televizoare peste tot. Cu ecrane mari și plate. Astea îmi plac. Când rămân singură, în fiecare cameră vorbește altcineva. De exemplu, acum, la bucătărie, apăs pe butonul roșu și o voce calmă de femeie umple încăperea: *În fiecare zi, aruncăm la gunoi fără să clipim lucruri care au un mare potențial, căci tehnologii incredibile le pot transforma și refolosi, readucându-le la viață sub formă de minuni moderne.*